

Za Kokladem a tučňákem do žlutého domku

Něco úvodem

Pracoval jsem v té době jako elektronik v podniku Liaz. Na dílně od rána hrálo rádio s nejoblíbenější rozhlasovou stanicí v regionu. Psal se rok 1995. Jednoho dne jsem zaslechl v rádiu výzvu, že se shání technik do produkčního studia a blablbla, nějaké ty požadavky. Vrtalo mi to hlavou, neb jako muzikant a zvukař bych se rád ocitl v takové práci. Třetí den poslechu inzerátu vrtání dosáhlo té správné mozkové buňky. Sepsal jsem tedy list a vhodil jej do poštovní schránky.

Nemohu říci, že jsem příliš doufal, že mně vůbec odepíše.

Ale vyčítal bych si, kdybych to nezkusil. Ale jo, trošička mé maličkosti denně nakukovala do schránky, zda se neobjeví dopis od „Rádia“, co mělo za maskota tučňáka. Po měsíci jsem to vzdal. Jenže po dvou měsících...

Takový milý a hodný pán

Tak jsem vám dostal dopis s tučňákem. V tom dopise stálo, že jsem byl po dlouhých rozvahách přijat na místo technika do rozhlasové stanice a abych se dne toho a toho dostavil k osobnímu pohovoru. To byste nevěřili, co to se mnou udělalo. Zapil jsem to v nejbližší hospodě

a již dva dny před termínem osobní návštěvy rádia se naložil do vany, v jednom kuse jsem se myl a div jsem si neopatřil tučňáčí peří, abych se zalíbil.

V den schůzky nebylo možné dospát. Jak lev v kleci jatý bloudil jsem po bytě již od čtvrté ranní. Zapůjčené sako, košile a kravata byla snad stokrát zkontrolována, až jsem se dočkal a vlak mě odvážel do milovaného města, do milovaného rádia za milovaným šéfem, kterého jsem ještě neznal, ale byl mým milovaným Bohem, protože mě přijal. On mě – elektrikáře jakéhosi, muzikanta potulného, neznámého přijal a chtěl se mnou hovořit.

Seděl jsem v tom vlaku a v duchu si snil sen o velikém, moudrém a dokonalém člověku, a na druhou stranu se třásl, zda obstojím, zda opravdu budu platnou součástí v tom nádherném a skvělém soukolí rozhlasové stanice. Viděl jsem v duchu veliký, honosný dům, armádu spokojených a veselých lidiček s hlavou v oblacích rozhlasových nápadů. Představoval jsem si, jak všichni hovoří tím vybraným jazykem... Však to přeci znáte z těch amerických filmů.

Vystoupil jsem z vlaku a jako pravý mazák z rádia se nechal odvézt taxíkem. No, zde se vlastně můžu přiznat: já vůbec netušil, kde ten barák vězí. Taxikář to věděl. Taxikář zastavil před takový malým domkem, na jehož čelní zdi vězel nápis s názvem hledané stanice. Vystoupil jsem z vozu a nedůvěřivě se rozhlédl. „Ten

barák naproti je ale větší,“ říkal jsem si v duchu, ale na protější domě stálo Řempe. Uvědomil jsem si, že by člověk neměl důvěřovat americkým filmům a nesměle zazvonil u dveří malého žlutého domku. Celý rozechvělý jsem stál u těch dveří a čekal, co bude dál.

„Dobrý den...“ vykoukla na mě hlava starší usměvavé paní s čerstvou trvalou „... co si přejete?“ „J-já jsem tady, no, mám tu... t-tady ten dopis, jsem přijel.“ Ona byla duše inteligentní a pochopila mě. Mě, toužebně očekávajícího rozřešení dalšího pracovního osudu. A oznámila mi: „Omlouvám se, ale pan ředitel musel neodkladně odjet a mám se vás zeptat, zdali byste souhlasil: zítra ve stejnou dobu.“ Šel jsem brečet do piva.

Takový mílý a hodný pán – potaus č. 2

Tentokrát jsem sako nekontroloval a zrušil jsem u zásilkové služby objednávku tučňáčího peří. Ve vlaku jsem nesnil, ale stále jsem si strašně moc přál být přijat a být součástí toho, co jsem poslouchal doma, co jsem slyšel v autobusech a v obchoďácích – být v „Rádiu“.

C-r-r-r-r-r, zadrnčel zvonek u malého žlutého domku a objevila se jiná hlava: „Do-do-brý den, m-máte nějaké p-přání?“ Vyděsil jsem se a rychle se rozhlédl, zda nezvoním na Řempe. Ne, opravdu i zvonek měl nápis „Rádio“. „Já jsem pozván, ucházím se zde o zaměstnání,“ vyslovil jsem tentokrát zcela plynule, asi proto, že koktání již v tu situaci bylo dost. Vrazil jsem té hlavě před nos dopis s tučňákem a vzápětí seděl v křesle, čekajíc na audienci

u pana ředitele, jenž neodjel, ale zato neodkladně třičtvrtě hodiny telefonoval. Ta včerejší hlava seděla u počítače a fukala na obrazovku nepochopitelné křížky, které záhadně lovila z jakýchsi žlutých papírů s čím jiným než s tučňákem.

Dostal jsem dotazník a mým úkolem bylo sepsat své iniciály. Pustil jsem se do toho. Jméno..., Příjmení..., radostně a úhledně vpisuji údaje, krevní skupina..., zarazil jsem se a všiml si, že po mně po očku mrká ta inteligentní hlava u počítače s křížky, záhadně se usmívajíc. Adresa trvalého bydliště..., telefon..., ta krevní skupina asi pro případ úrazu, nebo co - uklidňoval jsem se nad nezávadnou otázkou: národnost...

Kdy jste byl naposledy nemocen(a)..., zalapal jsem po dechu. Asi to potřebujou vědět, říkal jsem si... Poslední tři zaměstnání a data jejich nástupu a ukončení... Znervózněl jsem. Jméno a telefon vedoucího posledního zaměstnání... svařil jsem čelo a ta inteligentní hlava s žlutými papíry myslím dobře věděla, u které jsem otázky. U otázky jméno a telefon nejbližšího spolupracovníka z posledního zaměstnání jsem se zpotil a ve chvíli, kdy jsem na svou babičku naprášil, že umí německy, jsem pocítil potřebu zmizet na malou stranu.

Trpělivě jsem v křesle tiše se zkríženými nohama trpěl, neboť jsem se styděl požádat o směr na WC tu včerejší hlavu. Stejně jako včera, i dnes projevila svou inteligenci, a z mého modrozeleného obličejce pochopila, že se blíží pohroma. Odvedla mne do mezipatra ke dveřím kýžené místnůstky.

Po mém návratu jsem již měl čas vnímat okolí a prvopočáteční dojem z malého domku se

rozplynul, neboť to uvnitř vypadalo nad očekávání příjemně a tak mne znovu zachvátila zvědavost, jak to asi vypadá v dalších kancelářích a studiích. Ale v tom se otevřely polstrované dveře a vykukla další, mně ještě neznámá hlava. Správně jsem usoudil, že je to On, velký pan ředitel - velký, mocný mediální magnát - pan Šéf.

Seděl jsem najednou v jeho kanceláři, poměrně velké místnosti, v koutě stálo piano a nad ním zářil na stěně tučňák vedle tučňáka a za velkým stolem z tmavého dřeva seděl On. Brýle na špičce nosu kulatého obličejce s výrazem nekonečného klidu. Usmíval se a pročítal mou zповěď před chvílí sepsanou. Konečně dočetl životopis mého souseda a odložil brýle, promnul si naučeným pohybem unavené oči.

„Tak vás u nás vítám...“ rozzářil se „...tak jsem si o vás přečetl...“ a znovu ze mne páčil údaje, které znal z dokumentu a vyloudil ze mne další podobnosti. Pak se rozpovídal jazykem učeným o strategiích a záměrech, o mediálním trhu a obchodních souvislostech, o pracovní kázní a mezilidských vztazích. Neopomněl přednášku o dodržování pracovní doby a poptal se na mé zkušenosti a praxi v oboru zvukařském.

Celé to bylo takové příjemné, kamarádké a nehorázně dlouhé. Jenže já to chápal. Do takové instituce, jako je rozhlasová stanice, se nepřijímají pracovníci stylem „nazdar, tady si sedni a dělej“. Zde je potřeba člověka seznámit se všemi souvislostmi, aby dobře chápal smysl, podstatu a především důležitost své práce. Je nanejvýš nutné v člověku vzbudit maximální míru odpovědnosti. Vždyť vysílání rádia není jako vrtat díru pro věšák na kabát. Tady je každý zmetek okamžitě